

מסורת הש"ס

(א) [מאכל] עד אלא ברוח
 נראה חיותה; (ב) בעבור
 (ג) [על דאם] קאמערן;
 (ד) [על מנהל] ארץ [במבוא]
 עמא. בי"ב קול לעיל מנ:;
 (ה) י"א קל במתה ואין
 לעפרן; (ו) י"א לא נתח,
 (ז) י"א לא נתח, (ח) י"א
 בעבא הדבר לפני מנחם;
 (ט) גיטין ק. ו' זכס; (י)
 חולין קכ"ז. (י"א) [על חזר
 ד"ה בדבר]; (י"ב) [לקמן כאן];
 (י"ג) [על מנחם]; (י"ד) [על
 אנה, ירוש' ק. ס"א ואין
 (י"ה) [על כר פפא];

הגהות הב"ח

[illegible]

מזמור רע"י

[illegible]

פירוש הרא"ש

והבאר שבאמצע הדרך.
שצין בצל לארץ
שראל ומלאוהו עולי
גולה: הרחבה והשווקים.
שצעיר: והתיבה. שטמין
צה ספרים: והספרים.
שקנאוס בני העיר ללמוד
צהס: והכותב חלקו

[illegible]

שֶׁלֶךְ אֵלָּא שְׁתֵּהָא אַתָּה וְאַבְדִּי אוֹכְלִין וְשׁוֹתִין וּמִתָּה
 תְּחִלּוּי בְּרֵאשׁוֹ ^א וְ^ב אָמְרוּ חֲכָמִים יֵכֶל מִתְּנָה שְׂאִינָה
 מִמְּקוֹדֶשֶׁת אֵינָה מִתְּנָה: **גַּמ'** מַעֲשֵׂה לְסַתּוֹר חֲסוֹר
 וְיָאָם הוֹכִיחַ סוּפּוֹ עַל תְּחִילְתּוֹ אֲסוֹר וּמַעֲשֵׂה גַמִּי בִּי
 סוּפּוֹ מוֹכִיחַ עַל תְּחִילְתּוֹ אָמַר רַבָּא לֹא שֵׁנוּ אֵלָּא דָּא
 אֵלָּא כְּדִי שִׁיבָא אָבָא אָבִל א"ל שִׁיְהוּ לַפִּנְדִּי שִׁיבָא א
 לִישְׁנָא אַחֲרִינָא אָמְרִין לֵה אָמַר רַבָּא לֹא תִימָא טַעְמָא
 דְּאֲסוֹר אָבִל א"ל הֵן לַפִּנְדִּי שִׁיבָא אָבָא וְיֹאכֵל מִי
 לִיָּה הֵן לַפִּנְדִּי יָבָא אָבָא וְיֹאכֵל אֲסוֹר מֵאֵי טַעְמָא

לדמנתי דקתני כל מתנה שאינה שאם הקדישה אינה מקודשת וכו' ולא כל מתנה שאינה כלום כזו שהיא בהעברה שאם הקדישה אינה מקדשת וכו' ונתן מתנה על מנת שלא יקדישה כיני מתניתא כל מתנה **גב' ומה פתקין**. שלא יהי אסורין: **מעשה לספור**. לא לספור כיון דמיערקא תנא שרי הדי מיימי בעזלד דלסור דלאורימה וכו' **פסולא**. שהוכיח סוף דבריו על תחלתן שאין אלא העברה ופסולא אמר בפירוש אע"פ שהענין מוכיח בעצמו דלא יהי ליה אלא **הוינן לפניו**. דהוי תנאי גמור אבל אי"ל ויבא אבא מדמנך הוא **הוינן ודלמארינן** בפיו"ט (פ"ה ב) דהוא דלמור הבו ד' מאה וזו' פלגיאני **הא לא נקיב**: ל"א אחרת וכן אמר רבא **אי סימא טעמי** דאל"ל וינן **לפסולא**. דהי דאחרת ויבא אבא תנאי הוא הכא שטעמי משום דכאן **הוינן** דמאי דלמור ויבא אבא לתנאי גמור קאמר. מיהו כן כיון דבשעת מתנה לא אמר מידי. אבל הרב רבינו משה בר מיימון

שהבורח לנשיא אין צורך לזכות. מפני כבודו של הנשיא תקנו שיקנה בלא קנין נדבך (דף מה). קמ"י היה מהלך בדבר והלאה קא שמענו לן דלפניו צמיר אס חזן וז מה יאכל וז שלם הקדיש אומה קדמשת איה ממנה וז ספרים גרמי שלם הקדיש קדמשת איה קדישתה קדישתה איה ממנה: ג'א' מירבס. המדור חזן וז סמנדר כחז קמ"י לנשיא: דש"י ודבר קמ"י שובל דלסוק: ואם הוכיח שופר על יחידותיו. שלא יהיה ממנה גמורה שופר. שיבא אבא. מדוערע הוא דרל: מלה הדבר וז הוא נעוק פים ללא שישל ענין וז הכל ש"ל:

השותפין פרק חמישי נדרים

ר"ן

מה.

ואתאסורין בדבר של אוסה העיר. שהם דרים בה מפני שאין לאנשי
העיר אחרת חלק בהן שהרי יבולין למכרן ו' טובי העיר במעמד
להן כשזפתין שאסורין זה על זה: והסיבה. שנותנין
לקרות והספרים שקורין בהן: והכוונת חלקו לנשיא.

מפרש בגמרא דה"ק מה תקנו
יכתבו חלקן לנשיא דבה"ק שרי כדמנ"ק
ותון לאחר משום מתנה והלא מותר
בה: **שפסוק לנשיא אין צריך**
לנות. ש"פ שכתב לו שטר ממנה
קנה אע"פ שלא זכה אדם בשבילו
משום דיפה כח הנשיא: ולא דבר
נשיא אלא צוהו. שאין אדם סומך
להקנות לאדם אחר דמספיקי שמה
יאסרו עליו ולפיכך הבו לכתוב לנשיא
שאין דרכו לאסור הנאמרו על הצריזות.
וקשה לן לרבנן דאמרי דאחד זה ואחד
זה כריכין לזכות אס כן מאי קמ"ל
מתני' אלא תנן לה מרי וזמני וטח לאחר
משום מתנה והלא מותר בה בשלמא
לרבי יהודה קא משמע לן דלינו צריך
לזכות אלא לרבנן מאי קמ"ל וגרסא
צעייז דקמ"ל דאע"ג דאין הלה מסתלק
ממה שזמן שעדיין משתמש ביהיכ"ר
כעמילה שרי ללא חימא הערמה
בשלמא היא ואסור ומתני' דקמני
ואסורין דדבר של אותה העיר דרבנן
היא ולא רבי אליעזר בן יעקב כדאמר
לעיל דבית הכנסת כחצר שאין בה דין
חלוקה דמי הילכך כיון דאפסיקא
הילכתא לעיל כר' אליעזר בן יעקב
לימא למתני' ויש לתמוה על הרמב"ם
ז"ל שפסק בפ"ו מהלכות נדרים (ה')
ד ה' ו' כרבי אליעזר בן יעקב ופסק
נמי למתני' וכבר השיגו הרמב"ם ז"ל
בדלותיו היכי מוזי שטרו לצי מרי:
המודר הנאם בעצמו וכו'. הך
מתני' תנן לה בפירקין דלעיל (דף מג.)

וזה נתינת חקן אחת בשביל דבר
שנתחדש בה שאם הוציח סופו על
תחלתו הערמה היו ואסור: ופי'
משיא אס צנו. מדיר היה משיא את
צנו: כל מתנה שאינה שמה הקדושה
אינה מקודשת אינה מקדשה
דנדי דמתנה על מנת להחזיר שמה
מתנה אע"ג דאם הקדישה אינה
מקודשת וכדאמרין בפרק יש נוחלין
(ב"ב קא:) דעל מנת שתחזירה לי
הקדישו אינו קדוש מדירי דחוי ליה
קאמר ליה שאני התם דמ"מ לשעתה
מתנה היא אבל מתנה זו של בית
חורין אפי' לשעתה אינה שמה נטוחין
להקטנה לו כלל אלא שחקרה על שמו
כדי שיהא אצוי מותר בה והיינו ליטנא

יג' כל מתנה ששם הקדישה אינה מקודשת וכו' משום דמתנה היא קמח
 ו' אינה מתנה והכי איחא בירושלמי [ספ"ה] רבי ירמיה בעי וכו' אין
 ב' בהערמה שאינה ששם הקדישה מהא"ל מקודשת אינה מתנה:
 ג' האמר דהבא ששני דלמרי ליה והאין לפניך אלף הכי פריך
 ד' למיתני מעשה לקטויה למאי דתנא ברישא: ואם הויתו סופו
 ה' מתנה בית חורון דאסיק למילתיה ואמר והינן לפניך אבל כל
 ו' היכי דליתני מודר אפ"ה הויה מתנה: לא שנו אלף דאמר ליה
 ז' אמר ליה דלאו תנאה הוא ומתנה גמורה היא אלף דאי בעי עבדי
 ח' ברימאי דאמר א' רבא ד' מנא חזי שקיל ברימאי אי בעי נביז אי בעי
 ה' דאסור אלף אפילו יבא אבא ויאלץ אסור מ"ט סעודה מוכח
 ש' אין אדם מכין סעודה לגשוףי בנו ונותנה לאחר הלכך סעודה
 ז' הדרשניא ו"ל דדוקא כשאמר קב' כשעתה מתנה אלף לאחר מכן לא
 ח' כתב (בפ"ו מה' גדרים הל' טו) דאפ"ה לאחר שעה אסור ואינה מתנה:
 הו"ל

[illegible]

עין משפט
נר מצוה

יֵד א ב ג ד מִי פִּי
מֵהָלְ נִדְרִים הִ"ב
וְהִ"ג סִמָּג לְאֹרֶן רִמָּב
טוֹשֵׁעַ יוֹד סִי רִכָּד:
בְּזוֹ הוּא מִי שֶׁסֵּה הֵלִי יֵד
[טוֹ מִזֵּ] סִמָּג שֶׁסֵּ
טוֹשֵׁעַ יוֹד סִי רִכָּא סִעִיף
ט [טוֹשֵׁעַ חוֹמָה סִי רִמָּא
סִעִי הִ]:

תוספות

[illegible]

מנת להחזיר שמה מתנה
לגשום אדם דלא נתנה אלא
שלהם והכריחום שיכתבו
חילתו. פירוש סוף דיבורו
ומר ליה: מעודתו מוכיח